

Овај текст посветићу онима којих се ова тема највише тиче, а то су припадници ЛГБТ заједнице.

Као и свака мањина и ова се бори за свој статус у друштву, тражи своје небо под сунцем и свој одрживи, кохабитациони однос са већином. Квалитет њихових живота управо зависи од адекватне прихваћености друштва, то јест већине и јако је незахвална и неправедна позиција када ваша будућност, ваше могућности и перспектива зависи од других.

Да би се тај неспоразум ублажио и две, сада јако удаљене, стране макар мало приближиле и окренуле тет-а-тет и одвикле се од окретања леђа сваком проблему који није могуће решити на прву лопту, неопходан је искрен и стрпљив разговор о свим темама које муче обе популације, и традиционалну хетеросексуалну и алтернативну хомосексуалну.

Дајем за право свима онима који су били и даље јесу против геј параде као неког почетка њиховог «марша кроз институције», јер су заиста потпуно у праву.

Не, ЛГБТ популација неће се и не треба да се задржи само на тражењу и одбрани права на окупљање и слободно кретање. То јесте само један од корака према крајњем циљу, а то је правно препознавање ове сексуалне мањине.

Следећи корак, ма колико он сада застрашујуће звучао, јесте легализација геј бракова.

Разговарајмо, или како пронаћи решење за суживот с геј популацијом

Пише: Александар Дикић
четвртак, 06 октобар 2011 10:12

Постоје бројна питања која лебде у ваздуху, а најчешће остају без одговора јер та неодговорена питања временом постају зацементирани стереотипи и оптужбе где је кривац увек друга страна.

Тако је и ово питање брачне заједнице «шкакљиво», провокативно, можда и преурањено.

Али, следимо речи једног великог човека - први проблему приђи ти, немој да проблем прилази теби и ако мораш да прогуташ жабу почни од највеће.

Који су најчешћи аргументи против, а који за геј бракове?

Брак је заједница мушкарца и жене.

Ово је најчешћа правна одредница везана за ово питање, тако дефинисана у нашем закону као и у федералном закону УСА.

Од 2001. године до сада истополне бракове легализовало је 10 земаља као и 6 савезних држава САД.

Брак носи са собом права, привилегије и бенефите по чланове ове заједнице и то им обезбеђује држава кроз своје институције, па се поставља питање зашто држава то право ускраћује својим лојалним грађанима који напослетку порезом и плаћају те исте институције, због чега их дискриминише и због чега хомосексуалцима одузима та права, привилегије и бенефите које брак доноси?

Сви грађани, без обзира на сексуално опредељење, морају бити једнаки пред законом, односно закон мора обухватати подједнако све грађане и не искључивати било коју заједницу.

Шта о овоме каже наука?

Америчко удружење психијатара је у свом закључку навело да је оваква врста дискриминације еквивалентна расној, старосној, етничкој, полној, верској и социо-економској дискриминацији. Томе се придружило и Удружење социолога, док Национална асоцијација антрополога тврди да различити облици породица могу довести до стабилности и хуманизације једног друштва.

У неким државама, да би се заштитила «светиња» брака (наводници су само због тога што су светиње обично везане за организоване религије које морају бити одвојене од државе, поготово од законодавне власти, а никако да би се умањио значај брака, напротив!) геј паровима пружена је могућност да улазе у такозване цивилне уније. Те заједнице у неким државама имају исти статус као разнополни бракови, у неким имају мања права а у неким државама су сведене на потпуну формалност без икаквог суштинског статусног значаја.

Ово се испоставило као лоше привремено решење, јер њиме нико није био задовољан.

Брак се заснива због рађања деце.

Овај аргумент има смисла и разумљиво је да држава мора да брине о наталитету, јер њу не чини територија већ људи који на њој живе.

Али, ако је тако, да ли онда бесплодне жене имају право на брак? Да ли су само они који могу да рађају и продужавају живот привлеговани да упражњавају брачну заједницу? Ако идемо до сржи овог аргумента, да ли се женама у менопаузи као и импотентним мушкарцима одузима право да буду у браку јер нису прокреативни, немају способност стварања живота, а како је горе наведено то је суштина брака?

Мора се признати да овај аргумент није свеобухватан и да губи на јачини када се суочи

са реалношћу.

Геј бракови, везе, па и сама популација је неморална и руши традиционалне вредности.

Наравно, када би се црква питала не би се о овој теми ни расправљало, јер је њен став одавно познат.

Ма колико Папа Јован Павле Други био реформатор католичке цркве, његов однос као и однос његовог наследника Бенедикта XVI може се свести да је хомосексуализам једна од највећих опасности модерног друштва. Сличан став је и СПЦ-а.

Можда су у праву, и њихови верници имају сва права да им верују и да следе њихова упутства везано и за секс пре брака (недозвољено) и за брак (мушкарца и жене) и за развод (недозвољено, »док вас смрт не растави«, сем у специјалним случајевима који потврђују правило) за шта католичка црква па и остале конфесије имају прилично ригидан став.

Али црква је одвојена од државе и нема право да се меша у време и начин доношења, ни ти у квалитет неког закона јер се он не односи само на вернике, већ на све грађане једне државе, а наметање верских начела целокупном друштву кроз законе базиране на тумачењу Библије или ставу свештенства било би клерикализација државе и угрожавање права неверујућих, а то је инкомпатибилно са модерним уређењем каквом тежимо.

Са друге стране, требамо се запитати - ако је законом дозвољено да у брак могу ступити насилници, терористи, убице, силоватељи, педофили, на ком моралном основу стоји чињеница да закон једино хомосексуалцима ускраћује ово право.

Геј бракови су неиспробани или пропали друштвени експеримент.

Ово једноставно није тачно. Пример је Данска која је још 1989. легализовала истополне бракове, а ускратила им право усвајања деце и црквена венчања. Овај пример би требао заинтересовати нас у Србији,

јер би почетак отварања дијалога и компромиса могао почети н
а

сличним основама.

Наиме, у то време, 72 посто становништва било
је против ове одлуке.

Разлози су били јако слични онима које данас слушамо из разних организација које
се представљају као «чувари традиције и морала».

Без обзира на ту чињеницу закон је донесен,
што показује далековидост и храброст данских законодаваца.

По истраживањима из 1995, дакле само 6 година после, 89 посто се сложило да је закон
добар и да има позитивне ефекте на целокупно друштво. Експеримент је показао да
уместо да сруши вредности западне цивилизације и традиционалног друштва, друштво
се тиме цивилизовало и ојачало.

Ако се геј бракови легализују, промоција педерастичке биће вршена кроз образовни
систем.

Студије су показале сасвим другачије. У свих десет земаља где су истополни бракови
изједначени са традиционалним, нигде се није забележила промоција алтсексуалности у
школи.

Могуће је указати на промоцију толеранције, ал
и не и хомосексуалности,
а ако се толеранција не промовише, шта је алтернатива?

Такође, образовни систем је суверена област и уређује се потпуно другим законом и та
тема је одвојена од права једне заједнице на брак.

У школи није дозвољена никаква промоција нити пропаганда, већ се свако, био геј или
не, мора придржавати наставног плана и програма.

Расправа не треба да буде политичка, не треба развијати теорије завере нити све ово повезивати са евроинтеграцијама, НАТО окупацијом и колонизацијом Србије. Те тезе су за неку другу врсту дискусије и заиста се може приметити намерна или злонамерна политизација целокупне теме, која је јако широка, компликована, тешка и захтева некада и болне компромисе за свеопште добро.

У таквим условима, на чело постројене колоне не долазе најпааметнији и најпрогресивнији, какви су увек позитивном селекцијом и пруженом шансом доносили бољитак својој заједници, него најгласнији, најагресивнији, најпримитивнији, од чије воље зависи судбина збуњене колоне која их следи.

Разговарајмо, или како пронаћи решење за суживот с геј популацијом

Пише: Александар Дикић
четвртак, 06 октобар 2011 10:12

Тај експеримент смо једном окусили и сада знамо да је погрешан и да доноси катастрофалне последице.

Свака одлука мора да проистекне из цивилизованог дијалога о свим темама и сваки глас мора да се чује и буде уважен, јер се одлука тиче свих нас. Само тако можемо доћи до ефикасног решења овог проблема, а после тога се можемо окренути и битнијим темама.

Зато - разговарајмо!